

Utorok 13. marca 2018

Piesne: ES č. 520, 229

Text: Job 7, 11 – 21

„11 Preto nebudem krotiť svoje ústa, vravieť chcem v úzkosti svojho ducha, ponosovať sa budem so zatrpknutou dušou. 12 Som azda morom alebo morským drakom, že staviaš stráž proti mne? 13 Keď si poviem: Útechu mi dá moja posteľ a moje lôžko poniesie môj nárek, 14 vtedy ma strašíš snami a vidinami ma ľakáš. 15 Radšej by som si volil udusenie a smrť namiesto mojich bolestí. 16 Opovrhujem tým. Nebudem večne žiť. Nechaj ma, lebo moje dni sú vánkom! 17 Čo je človek, že si ho tak veľmi ceníš, že mu venuješ pozornosť? 18 Že ho navštevuješ každé ráno a skúšaš ho každú chvíľu? 19 Dokedy ma neprestaneš sledovať a nedovoliš prehltnúť mi slinu? 20 Ak hreším, čo spôsobím tým Tebe, Ty strážca ľudí? Prečo si mňa vystavil za cieľ útoku, takže som sa stal sám sebe bremenom? 21 Prečo mi neodpustíš priestupok a neprepáčiš vinu? Teraz si už ľahnem do prachu, hľadať ma budeš, ale mňa nebude.“

Zamyslenie nad Božím slovom:

Kniha Cesta neprebádaná od M. Scotta Pecka sa začína vetou: „Život je ťažký.“ Keby sa dala Kniha Jóbova zhrnúť do jednej vety, do jediného Jóbovho výkriku, tento výkrik by znel: „Život je nespravodlivý!“ S nespravodlivosťou sa dnes nevyrovnávame o nič ľahšie než Jób. Medzi svetom skutočným, reálnym a svetom Božieho kraľovania existovalo vždy napätie, ale veľmi dramatickým spôsobom sa toto napätie prejavilo práve v Knihe Jóbovej. A vidíme, že ani Jób si s problémom nespravodlivosti nevie poradiť. Jóbom, ako z času na čas každým jedným z nás, zmieta kríza viery. Búri sa a kričí: „Preto nebudem krotiť svoje ústa... ponosovať sa budem so zatrpknutou dušou...“ Skúšaný a „sledovaný“ Bohom vo dne i v noci nenachádza pokoj a úľavu ani na svojom lôžku. Jób zúfalo hľadá odpovede na svoje otázky: „Je Boh nespravodlivý?“ „Prečo mi neodpustíš priestupok a neprepáčiš vinu?“ Obzerá sa vôkol seba a hľadá dôkazy nespravodlivosti a vidí, že zlí ľudia nie sú vždy potrestaní, kým niektorí zbožní ľudia trpia. A mnohí ďalší žijú šťastný a plodný život, nevenuujú Bohu ani len myšlienku. Áno, život je nespravodlivý, ale nie Boh. Boh, ktorý je Láska, zostáva vždy milujúcim Otcom. Aj keď Jeho Syn zomiera na kríži, aj keď moje telo ničí zákerná choroba, aj keď prechádzam utrpením akéhokoľvek druhu, Boh zostáva rovnaký. Stály a nemenný. Nik nevyjadril bolesť a nespravodlivosť tohto sveta lepšie než Jób. Nik nevyšlovl sklamanie z Boha s väčším zaujatím. Lenže Kniha Jóbova sa nezačína obvineniami Boha Jóbom - teda ľudským stanoviskom, ale Božím stanoviskom. V prológu – v ktorom je opísaná scéna stávky

– sa dozvedáme: Jób, ty i ja, my všetci sa môžeme a máme pripojiť k zápasu na zvrátenie všetkého, čo je vo vesmíre zlé. Zlo je vo svete prítomné a má najrozmanitejšie desivé podoby. Ale Boh nemá so zlom nič spoločné. Neobviňujeme teda Boha, ale bojujeme proti všetkým formám zla a nespravodlivosti. Spolupracujme s Ním na rozširovaní kráľovstva Božieho na Zemi. Veď Boh si nás vybral za svojich spolupracovníkov tak, ako si vybral Jóba. Amen.

Modlitba:

„Ó, Hospodine, Pane náš... Čo je človek že naň pamätáš? A čo syn človečí, že sa ho ujímaš? Málo menším si ho urobil od božských bytostí, slávou a dôstojnosťou si ho ovenčil. Urobil si ho pánom nad dielom svojich rúk, položil si mu všetko pod nohy...“ (Ž 8, 5 – 7) A aká je odpoveď a reakcia nás ľudí na Tvoju dobrotu a lásku? Obviňujeme Ťa a zrádzame. Namiesto spolupráce volíme útek. Odpusti nám našu zbabelosť a neochotu kráčať úzkou cestou. Amen.

Mgr. Dana Pavlovkinová, námestná farárka v CZ ECAV Dolná Strehová